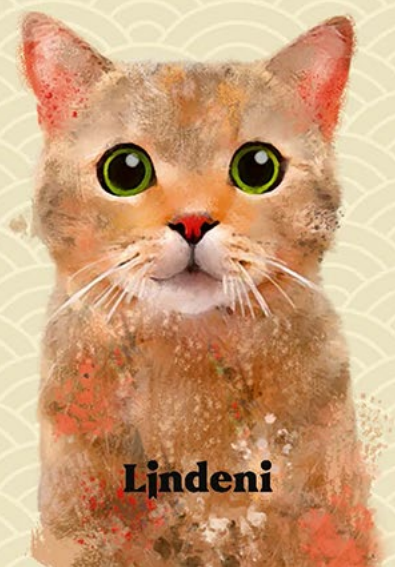

JAPONSKÝ BESTSELLER

MAKOTO ŠINKAI
NARUKI NAGAKAWA

Ona a jej mačka

Ljndeni

Ona a jej mačka

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Makoto Shinkai, Naruki Nagakawa
Ona a jej mačka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

**Ona
a jej
mačka**

MAKOTO ŠINKAI
NARUKI NAGAKAWA

Ona a jej mačka

Z japončiny preložila Veronika Šokyová

Ljndeni

OBSAH

1	MORE SLOV	8
2	KVETY POČIATKOV	40
3	POLOSPÁNOK A OBLOHA	76
4	TEPLOTA SVETA	108
	EPILÓG	140

1

MORE SLOV

Prichádzala jar a celý deň pršalo.

Ležal som na kraji chodníka a jemný dážď na mňa padal ako hmla. Okoloidúci ľudia sa na mňa len letmo pozreli a ďalej sa vzdalovali rýchlym krokom. Napokon som nedokázal udržať hlavu a zachmúrenú sivú oblohu som pozoroval už len jedným okom.

Všade vládol pokoj, len kdesi z diaľky sa ako hrmenie ozývalo dunenie. Zvuk vlaku idúceho po nadzemnej železnici bol pravidelný a mohutný.

Veľmi som ten zvuk obdivoval.

Ak mňa poháňal len nejasný tlkot ozývajúci sa z môjho vnútra, aká obrovská musí byť vec, ktorú poháňa tento zvuk?

Iste to musí byť zvuk srdca tohto sveta. Obrovského, silného a dokonalého sveta. Ja sa však nikdy nestanem jeho súčasťou.

Drobné kvapôčky dažďa padali tíško a pravidelne. S lícom priloženým ku dnu kartónovej škatule ma prepadol pocit,

akoby som sa pomaly začínal vznášať. Tam, hore, k nekonečne vzdialenej oblohe. Možno sa nakoniec ozve prasknutie a ja sa navždy odtrhnem od tohto sveta.

Prvá ma k tomuto svetu pripútala mama. Bola teplá, láskavá a splnila mi všetko, čo som si zaželel.

Teraz jej už niet.

Nepamätám si, prečo sa to stalo, prečo som sa ocitol v škatuli premoknutý dažďom.

Nedokážeme si zapamätať úplne všetko, iba to naozaj najdôležitejšie. Nebolo však nič, čo by som si chcel zapamätať.

Jemný dážď padal ďalej. Moje prázdne ja sa pomaly, pomaličky vznášalo k sivej oblohe. Zavrel som oči a čakal som na ten okamih, keď sa od tohto sveta navždy odtrhnem.

Mal som pocit, že zvuk vlaku bol hlasnejší. Keď som opäť otvoril oči, uvidel som ženskú tvár. Nad sebou mala roztvorený priesvitný dáždnik a nazerala na mňa.

Ako dlho tam asi stála?

Kľakla si, oprela sa bradou o kolená a pozorovala ma. Do čela jej padali dlhé vlasy. Zvuk vlaku sa odrážal od jej dáždnika a znel oveľa hlasnejšie než inokedy.

Jej vlasy aj moje telo boli premoknuté a všade bolo cítiť príjemnú vôňu dažďa.

S námahou som zdvihol hlavu a pozrel sa priamo na ňu. Pohľad sa jej zachvel, na okamih ho odvrátila a potom, akoby sa odhodlala, ho na mňa opäť uprela. Chvíľu sme takto hľadeli jeden na druhého...

Zem sa nebadane točila okolo svojej osi a obaja sme ďalej tíško strácali teplo.

„Pôjdeme spolu?“ Dotkla sa ma premrznutými končekmi prstov a opatrne ma vzala do rúk. Škatuľa, na ktorú som teraz pozeral zhora, bola až prekvapivo malá. Vložila ma medzi kabát a sveter a privinula si ma bližšie. Jej telo bolo neuveriteľne teplé. Počul som údery jej srdca. Vykročila vpred a zvuk vlaku prehrmel okolo. Od tej chvíle moje, jej a srdce sveta tlkli ako jedno.

V ten deň si ma vzala domov a tak som sa stal jej mačkou.

Ľudská spoločnosť je tvorená najmä slovami.

Prvýkrát som si to uvedomila, keď som sa zamestnala a stala som sa jej súčasťou.

„Sprav toto“ alebo „odkáž to tomu a tomu“. Práca napreduje výmenou nejasných slov a fráz, ktoré razom zmiznú. Všetci to berú ako samozrejmosť, ale pre mňa to bol zázrak.

Mám rada písomnú komunikáciu. Má jasnú formu a nikam nemizne. Kým všetci ostatní považovali prácu s dokumentmi za otravnú, ja som sa jej ochotne ujímala, vďaka čomu si ma kolegovia veľmi cenili.

Pracovať s dokumentmi je oveľa jednoduchšie než práca s ľuďmi. Nemám dar reči a rýchlo vyčerpám tému rozhovoru. Všetci moji priatelia veľa rozprávajú. Vždy keď som s Tamaki, kamarátkou z univerzity, vypúšťa jednu múdrosť za druhou a zakaždým ma nimi rozosmeje.

Tamaki nachádzala ďalší a ďalší zmysel aj v situáciách, kde som ja žiaden nevidela. Akoby sa mi pred očami objavovalo

niečo, čo som dovtedy nevidela. Veľmi som Tamaki obdivovala.

Mám rada výrečných ľudí.

Môj priateľ sa volá Nobu. Je o rok mladší a veľmi veľa rozpráva. O svojej práci v poisťovni, o sci-fi filmoch, o elektronickej hudbe alebo o dávnych vojnách v Číne. Vrávi mi o najrôznejších veciach.

Vďaka nemu poznám poisťovací systém alebo mená generálov.

Tamaki dokáže slovami opísať všetko okolo seba a Nobu dokáže vyjadriť všetko, čo ukrýva vo svojom vnútri. Ja nedokážem ani jedno.

S príchodom jari si vždy spomeniem, ako som si kedysi dávno prenajala prvý byt. O to viac v daždivý deň ako tento.

Obchádzala som realitné kancelárie a nesmelo som podpísala zmluvu o prenájme. Prvýkrát som bývala sama.

V deň sťahovania pršalo rovnako ako dnes a Tamaki mi prišla pomôcť. Priviedla aj svojho mladšieho kolegu Nobua.

Potom čo som s ich pomocou vybalila škatule a zložila zopár políc, išli sme sa najesť do blízkeho bistra.

Prvýkrát som bola v reštaurácii s kamarátkou a chlapcom, ktorí mi pomáhali pri sťahovaní. Práve som rozmýšľala, ako dať do slov nereálnosť tejto situácie ako vystrihnutej zo seriálu, keď Tamaki povedala: „Pripomína mi to študentské časy.“

Nobu sa zasmial. Tiež som vystrúhala úsmev, pochopila som však, že normálni ľudia majú takéto veci dávno za sebou.

Ani život osamote ma napokon nijako nezmení.

Krátko po nasťahovaní ku mne prišiel Nobu sám. Uvoľnil sa mi nejaký spoj na práčke a z hadice často presakovala voda.

Keď som sa postážovala Tamaki, zariadila, aby to Nobu prišiel opraviť.

Bola som v tom, že Tamaki príde s ním, preto ma prekvapilo, keď sa zjavil sám. Nakúpil v domácich potrebach všetko potrebné a problém s pretekajúcou práčkou opravil. Ani som netušila, že som mala zavrieť hlavný prívod vody.

Bolo by skvelé mať po svojom boku takého muža, pomyslela som si. Samu ma prekvapilo, ako ľahko som mu tento pocit dokázala vyjadriť. Prvýkrát som dokázala naozaj úprimne prejavovať svoje pocity.

V ten večer u mňa Nobu prespal.

Trochu ma vydesilo, keď som si uvedomila, ako slová dokážu zmeniť môj svet.

Odvtedy sme sa každý týždeň stretávali u mňa. Náhle mal však Nobu priveľa práce a príležitostí na stretnutie ubudlo.

Považovala som ho za svojho priateľa, a hoci nikdy nevyjadril slovami, ako vníma on mňa, verila som, že si vzájomne rozumieme.

Mangy, ktoré sme si ako školáčky čítali a navzájom požíciavali, sa vždy skončili tak, že si hrdinka našla priateľa a dosiahla šťastie. V skutočnosti sa tým však príbeh nekončí. Aj s priateľom sa môžete cítiť oveľa osamelejšie než bez neho.

Dnes som sa po troch mesiacoch stretla s Nobuom. Od nášho posledného stretnutia prešiel dlhý čas. Kráčali sme bok po boku v jarnom daždi. Ako vždy bol láskavý a urozprávaný. Bolo príjemné nechať sa unášať jeho slovami. No keď som ostala sama, prepadla ma úzkosť a neistota. Akoby som si práve uvedomila, že plávam v mori a nedočiahnem na dno.

„Chodíme spolu, však?“

Nedokázala som tie slová vysloviť. Ak by som dostala odpoveď, ktorá by ukončila náš vzťah, určite by som sa utopila.

Aj dnes som ako satelit krúžila okolo slov, ktoré som sa naozaj chcela spýtať, a len som mu prikyvovala.

Takmer ako školáčka. V škole som nič takéto nezažila a možno preto som skončila v tejto situácii.

Ani dnes mi nepovedal to, čo som chcela počuť najviac.

Rozlúčili sme sa pri jeho práci. Napadlo mi, že možno potrvá dlho, kým sa znova stretneme.

Dorazila som na svoju stanicu a domov som sa vrátila inou cestou ako zvyčajne. Bola to síce zachádzka, no zachcelo sa mi prejsť sa v chladnom jarnom daždi.

Vtedy som našla mačku.

Jej byt voňal rovnako ako ona a rýchlo som sa v ňom upokojil.

Prvé ráno, ktoré som u nej strávil, som bol veľmi prevapený. Ešte nikdy som sa nezobudil na takom teplom mieste. Ona bola už hore a práve postavila na sporák vodu na čaj.

Pozoroval som paru vychádzajúcu z hrdla čajníka.

„Dobré ráno,“ pozdravila ma a svižne rozťahla závesy. Oblaky zafarbené východom slnka boli veľmi krásne.

Jej byt bol na prvom poschodí budovy na vrchu kopca, preto som z neho mohol pozorovať vlaky, ktoré jazdili po nadzemnej železnici.

Prvýkrát som si uvedomil, že zvuk, ktorý som vtedy počul, vydáva vlak.

Nadšene som jej povedal o svojom veľkom objave.

Zasmiala sa: „To je skvelé, Čobi.“

Čobi?

„Tak sa voláš – Čobi.“

Prvý raz ma oslovila menom.

Čobi. Meno, ktoré som od nej dostal, sa mi páčilo. Toto ráno som si chcel zapamätať navždy.

Rýchlo som sa do nej zalúbil.

Bola veľmi krásna a láskavá. Vždy keď si všimla, ako ju pozorujem, jej výraz znežnel a jemne sa usmiala.

Skôr než sa pustila do svojho jedla, pripravila mi moje: tanier s mliekom, mäso z konzervy a mačacie granuly, ktoré pri jedení chrúmali.

Kým som si pochutnával na mlieku, čupla si vedľa mňa a oboma dlaňami zvierala veľkú šálku plnú teplého mlieka. Obaja sme pili to isté bok po boku.

Jej pohyby boli uvoľnené, ladné a ja som v jej prítomnosti cítil pokoj.

Z jedla, ktoré mi pripravila, som zjedol len polovicu, pretože moje inštinkty mi kázali nechať si zvyšok pre istotu, a ľahol som si vedľa nej tak, aby videla moje bruško. Pomaly ma po ňom hladkala a ja som spokojne kýval chvostom.

Rád jej leziem na brucho, keď leží na zemi. Väčšinou si vtedy niečo číta a mlčky ma hladká po chrbte.

Rád ju pozorujem aj pri praní. Keď skočím do kopy oblečenia, ktoré mala na sebe a vonia ako ona, som nadšením bez seba.

Mám tiež rád, keď vešia čistú bielizeň. Vyjdeme spolu na balkón, a kým rozprestiera oblečenie na šnúry, ja pozorujem šírú modrú oblohu, autá a okoloidúcich ľudí.

Spávam na jej bielom svetri, tom, čo mala oblečený v deň, keď sme sa prvýkrát stretli.

Prvé dni v jej byte som sa s hlasitým nárekom budil v noci zo sna, ktorý si nepamätám. Vtedy bola so mnou a hladkaním ma upokojovala.

Je veľmi nežná a láskavá.

Svoje jedlo si pripravuje sama.

Mám rád, keď si pripravuje miso polievku, lebo sa mi z nej vždy ujdú sušené sardinky. Mám tiež rád, keď je studené tofu. Vtedy mi jedlo z konzervy posype vložkami sušenej ryby.

Pri varení si vždy pospevuje rôzne melódie. Mám veľmi rád jej spev.

„Čobi,“ tak na mňa voláva.

To meno ma spojilo s ňou a skrz ňu som bol spojený so svetom.

Každé ráno vstávam v tom istom čase, pripravím si tie isté raňajky, pozriem si ten istý televízny program a v tom istom čase vyrazím do práce.

Veľmi ma tešilo, že odkedy som začala bývať sama, viedla som taký usporiadaný život. Vedomie, že jestvuje niečo, čo dokážem kontrolovať, mi prinášalo pokoj na duši.

Ani s príchodom Čobiho nenastala v mojom živote veľká zmena. Pes, ktorého sme chovali u našich, chcel chodiť na prechádzky či v daždi, či v snehu, ale mačky si nevyžadujú toľko starostlivosti.

Aj dnes som sa zobudila chvíľku pred zazvonením budíka a vypla som ho. Cítala som Čobiho prítomnosť v izbe. Vybrala som spod vankúša teplomer a zmerala si bazálnu teplotu. Odkedy som začala chodiť s Nobuom, zapisovala som si jej merania do tabuľky. Keď sa to raz stalo zvykom, štítila som sa predstavy nemerať ju a navyše by všetky doterajšie záznamy vyšli nazmar.

Pripravovala som si raňajky, zaliata lúčmi ranného slnka, ktoré na mňa dopadali cez veľké okno. Dlaňami som

tvarovala ryžu do guľatých onigiri. Čo z nich ostane, to si vezmem do obedára.

Spolu s Čobim som vypila mlieko a prezliekla som sa z pyžama do pracovného oblečenia. Keď som pozorovala, ako sa Čobi zabáva s mojím pyžamom, takmer som zabudla na čas.

Rád som sa pozeral na jej profil, keď sa maľovala pred zrkadlom. Naučenými pohybmi otvárala malé predmety a postupne ich používala. Všetko, čo robila, robila dôkladne. Predmety, ktoré používala, odložila na miesto a na záver použila parfum. Jej vôňa sa rozniesla po celom byte. Voňala ako lúka po daždi.

Predpoveď v televízii oznamovala dnešné počasie. A ako každé ráno, keď sa predpoveď počasia skončila, odišla z bytu.

Veľmi sa mi páčilo, ako vyzerá pri odchode. Dlhé vlasy stiahnuté do vrkoča, sako rovnakej farby ako jej vlasy a topánky na vysokom opätku. Pozoroval som ju z predsiene.

V pokľaku mi položila dlaň na hlavu.

„Tak ja idem,“ povedala nahlas, vystrela sa a otvorila ťažké kovové dvere.

Škárrou prenikali dovnútra slnečné lúče a ja som privrel oči.

Šťastnú cestu.

Ozval sa príjemný zvuk jej topánok a ona vykročila do svetla. Počúval som vzdalujúce sa klopkanie jej podpätkov na vonkajšom schodisku a stále som na hlave cítil jej dotyk.

Potom čo som ju vyprevadil, vyskočil som na stoličku a pozoroval som vlaky jazdiace po nadzemnej železnici pred

balkónom. Možno aj ona sedela v jednom z nich. Keď som sa napozeral do sýtosti, opäť som zoskočil zo stoličky.

V byte sa ešte vždy vznášala vôňa jej parfumu. Obklopený tou vôňou som znova zaspal.

Knísala som sa v preplnenom vlaku a premýšľala som, čo robí Čobi.

Keď spal alebo niečo upútalo jeho pozornosť, mohla som ho volať, ako som len chcela, tváril sa, že ma nepočuje. No len čo sa mu zažiadalo pozornosti, zrazu si ľahol na chrbát a znovu mi ukázal bruško.

Keď som ho prekročila a predstierala, že si ho nevšímam, znova ku mne pribehol, ľahol si pred mňa a ukázal mi bruško. Bolo to nesmierne roztomilé.

Pri tej myšlienke som sa neubránila úsmevu a v panike som sa snažil tváriť normálne. Týmto vlakom totiž cestujú aj moji kolegovia a študenti. Hanbila by som sa, keby ma videli s takým hlúpym výrazom.

Je príjemné mať doma niekoho, kto na mňa čaká.

Do očí mi udrela reklama na zoznamovaciu a sobášnu agentúru pripevnená nad dverami vlaku. Možno toto majú ľudia na mysli, keď vravia o „radosti v manželstve“ – rovnakú radosť, akú prinášajú mačky.

Moja spolužiačka bola už vydatá a mala dieťa. Hneď po promóciách skočila do manželstva s priateľom, s ktorým chodila od strednej školy. Prišiel mi od nej novoročný pozdrav, na ktorom je s manželom a v náručí drží bábätko.

Keď som si na ich mieste predstavila seba a Nobua, len som sa trpkو zasmiala, až tak nereálne to pôsobilo.

Nedokážem sa ho spýtať, či spolu chodíme, niečo ešte či sa niekedy vezmeme. Zobral by si ma, ak by sme mali mať dieťa? A vôbec, chcem sa vlastne vydávať? Predstavila som si, ako starnem v byte preplnenom mačkami.

Vozňom sa ozvalo hlásenie, že vchádzame do prestupnej stanice. Čo najviac som sa vystrela a vystúpila som z vozňa.

Pracujem na sekretariáte odbornej umelecko-dizajnovej školy. Prišla som do práce a posadila sa k svojmu stolu.

Z povahy práce často pracujem s hrubými dokumentmi. Dnes ráno som si na stole našla papiere, ktoré pretŕčali zo susedného stola a zhodili môj stojan s perami. Viem, že by som na to mala upozorniť, ale považovali by ma za malichernú, a to nechcem.

Aj tak za všetko môžu úzke stoly, pomyslela som si a zapla som počítač.

Prebudil som sa zo spánku, ohromne som sa ponáľahoval a rozhodol som sa vybrať na prechádzku.

Preliezol som dierou v stene, ktorá možno slúžila na pripojenie plynového sporáka alebo čohosi, a vyšiel som na balkón. Veľmi som chcel chodiť von, preto kvôli mne pripevnila na otvor dvierka.

„Keď budeš väčší, možno tadiaľ už neprejdeš, ale to vymyslíme neskôr,“ vravela mi. My mačky však dokážeme preliezť oveľa užšími medzerami, než si myslí, preto som nemal problém ani teraz.

Dnes bolo pekné počasie a pofukoval príjemný vetrík. Medzerami v zábradlí som pozoroval prúdy vlakov, áut a ľudí na

ulici. Keď som sa uistil, že svet sa stále hýbe, preskočil som na vedľajší balkón, z neho na ďalší a vyšiel som na vonkajšie schodisko. Vonku bolo cítiť najrôznejšie vône: vôňu zeme, vôňu iných zvierat, ktorú sem zavieva vietor, vôňu kuchyne, vôňu výfukov aj smetiakov.

Stál som na zemi a pozeral som sa hore, na byt, v ktorom býva ona. Dvojposchodová bytovka obklopená vysokými budovami. Aj keď všetky okná vyzerali vedľa seba úplne rovnako, jej byt som videl jasnejšie.

Prešiel som okolo celej bytovky. My mačky totiž máme svoje teritória a moje bolo v okolí jej bytovky. Ovonieval som všakové vône, kontroloval som, či sa sem nepriblížili iné mačky, a zanechal som tam svoj pach.

Pravdupovediac, na teritóriu mi veľmi nezáleží, no je to mačací inštinkt, a tak mi neostáva nič iné. Väčšinou som skončil rannú obchôdzku tu. Ale keď som si už zvykol na okolie, napadlo mi trochu si rozšíriť teritórium smerom k opačnej strane nadzemnej železnice, až k ceste na kopci. Z tej strany neprichádzala žiadna vôňa iných mačiek.

Mať rozľahlé teritórium je dobré, tak nám vraví inštinkt. Nerád by som sa však s inými mačkami dostal do problémov. Aby ma nezachytilo auto alebo nestretli ľudia, kráčal som po čo najvyšších alebo najužších miestach. Lozil som hore po múroch alebo dolu cez húštiny, až som dorazil k rodinnému domu so záhradou plnou zelene.

Hneď som pochopil, prečo sa ostatné mačky tomuto miestu vyhýbali. Mohol za to veľký pes. Už napohľad bol starší, mal dlhé uši a srst posiatu čierno-bielymi flakmi. Psy nás mačky v princípe nevitajú dvakrát nadšene. Práve som bol na odchode, keď sa mi pes prihovril: „Dlho sme sa nevideli, Širo.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Ona a jej mačka.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.